

ملاحظات اخلاقی و حقوقی در کاربرد محصولات ترازیخته

با نگاهی به قانون ملی اینمنی زیستی

مینا مهاجر^۱، حسین صفایی^۱، دکتر عبدالجید مهدوی دامغانی^۲

۱ گروه حقوق خصوصی، دانشکده حقوق، دانشگاه تهران

۲ گروه کشاورزی اکولوژیک، پژوهشکده علوم محیطی، دانشگاه شهید بهشتی

چکیده

زمینه: از زمان پیدایش محصولات ترازیخته، با وجود منافعی که برای کاربرد آنها تعریف شده است، همواره پرسشهایی جدی نیز در زمینه پیامدهای مصرف آنها برای سلامت اکوسیستم‌ها و انسان وجود داشته است. بر همین اساس، تولید، کاربرد و تجارت محصولات ترازیخته دارای ابعاد گوناگون، پیچیده و گاه متناقضی است که همین امر موجب تدوین قوانین داخلی و معاهدات بین‌المللی مختلفی طی دو دهه گذشته در سطح جهان شده است.

روش کار: روش کار: هدف از این پژوهش، بررسی ملاحظات اخلاقی و حقوقی در قوانین اینمنی زیستی در جهان، به ویژه قانون ملی اینمنی زیستی در ایران است. به همین منظور، با استفاده از داده‌های موجود، موارد فوق الذکر در قوانین کشورهای مختلف مورد مطالعه قرار گرفت.

نتیجه‌گیری: در بسیاری از کشورهای جهان، نظری کشورهای اتحادیه اروپا، ژاپن و مالزی، دستورالعمل‌هایی برای کاربرد و تجارت این محصولات تدوین شده و اعمال می‌شود. ابیهات فراوانی در مورد جنبه‌های اخلاقی کاربرد محصولات ترازیخته از سوی برخی دانشمندان مطرح شده است که مهمترین آنها جواز تغییر ماهیت یک موجود زنده توسط انسان است. برای داوری در مورد اخلاقی بودن دستورالعمل زنها باید به تعدادی پرسش پاسخ داد. با وجودی که ایران هنوز به شکل رسمی جزء تولیدکنندگان این محصولات به شمار نمی‌رود، اما انتظار می‌رود طی چند سال آینده به تولیدکنندگان و مصرفکنندگان آن ملحق شود. با این حال، قانون اینمنی زیستی مصوب سال ۱۳۸۸ در ایران دارای نواقص حقوقی در زمینه ایجاد نظام حقوقی مدون و حاکم بر این محصولات است. قسمت عمده این ایرادات مربوط به مهمترین بحث یعنی لزوم قوانین مربوط به محصولات ترازیخته و مسؤولیت اشخاص خاطی است. عمده‌ترین ایراد قانون اینمنی زیستی ایران در مقایسه با قوانین بین‌المللی، بحث مسؤولیت محض و شیوه جبران خسارات زیان‌دیده است که در قانون اینمنی زیستی ایران، گرایش به شیوه‌های مرسم اثبات تقصیر در نظام مسؤولیت مدنی دارد؛ در حالی که لزوم حمایت از زیان‌دیده در مقابل تولیدکنندگان و متصدیان که اغلب قدرت بیشتری در اختیار دارند و قادر به بیمه مسؤولیت خود نیز می‌باشند، مبتنی ساختن خسارات بر مسؤولیت محض را ضروری می‌نماید.

کلیدواژه‌ها: اخلاق زیستی، معاهده کارتاها، مسؤولیت محض، نظام حقوقی

دارای ترکیب مواد ژنتیکی جدید بوده و از طریق استفاده از فناوری زیستی جدید^۳ به دست می‌آیند (۱). محصولات

سرآغاز

موجودات زنده ترازیخته^۱ به موجودات زنده‌ای گفته می‌شود که

* نویسنده مسؤول: پست الکترونیک: mmd323@yahoo.com

با وجودی که ایران هنوز به شکل رسمی جزء تولیدکنندگان این محصولات به شمار نمی‌رود و بر اساس گزارش‌های رسمی موجود، محصولات تراریخته وارد بازار آن نمی‌شود، اما انتظار می‌رود طی چند سال آینده به تولیدکنندگان و مصرفکنندگان آن ملحق شود. با این حال، قانون اینمنی زیستی مصوب سال ۱۳۸۸ در ایران دارای خلاصه و نوافع حقوقی قابل توجهی در زمینه ایجاد نظام حقوقی مدون و منسجم حاکم بر این محصولات است.

بنابراین، بایسته است تا محصولات تراریخته به طور خاص و از ابعاد گوناگون آن مورد بررسی و تجزیه و تحلیل قرار گیرند، زیرا این محصولات موجد آثار و تحولات در زندگی بشر هستند. بنابراین بذل توجه به این آثار و نظاممند نمودن استفاده از این محصولات و شرایط گذاری برای هر نوع فعالیت در این رابطه (تولید، توزیع، تجارت و ...) ضروری می‌نماید.

جنبه‌های اخلاقی تولید محصولات تراریخته

ابهامات و مشکلات فراوانی در مورد جنبه‌های اخلاقی دستورالعملی و تغییر دادن ژن‌های موجودات زنده از سوی برخی دانشمندان مطرح شده است که مهمترین آنها جواز تغییر ماهیت یک موجود زنده توسط انسان است و به همین دلیل است که بسیاری از فعالیتهای شبیه‌سازی حیوانات و انسان از سوی برخی کشورها منوع یا کاملاً محدود شده است. مسئله اساسی مربوط به نگرانی‌های اخلاقی به «ارزش ذاتی»^۴ موجودات زنده باز می‌گردد که بر اساس آن، طبیعت ذاتی موجودات، محترم است و نباید آن را به صرف اهداف بشری مورد دستورالعمل قرار داد. برخی حتی بر این باور هستند که محصولات تراریخته بشر را در محدوده‌ای قرار می‌دهند که فقط و فقط مخصوص خداوند است. افرادی که کاربرد محصولات تراریخته را مورد سؤال قرار داده‌اند بر این باورند که نگرش به موجودات زنده به عنوان مجموعه‌ای از هزاران ژن که می‌توان آنها را دستورالعمل کرده و به سایر موجودات منتقل نمود، بی‌احترامی به موجودات زنده محسوب می‌شود. همه موجودات زنده اجزاء جدائی‌ناپذیر محیط محسوب می‌شوند که به طور وابسته و مقابله به هم عمل می‌کنند و نوعی توازن برقرار می‌شود و ایجاد اختلال در این

تراریخته^۵ نیز به موجودات زنده تراریخته یا ترکیبات غذایی، دارویی یا علوفه‌ای اطلاق می‌شود که در تولید آنها از موجودات زنده تراریخته استفاده شده است.

طی چند دهه گذشته، ورود محصولات تراریخته به بازار مواد غذایی، دارویی و همچنین تغذیه دام، با پرسشهای زیادی همراه بوده است. از یک طرف، این محصولات به دلیل عملکرد و تولید مطلوبی که ناشی از تغییرات ژنتیکی اعمال شده در آنهاست، با استقبال روپرتو شده‌اند و در موارد بسیاری موجب افزایش تولید مواد غذایی و بنابراین، کاهش گرسنگی در مقیاس جهانی، تولید داروهای جدید و نجات جان انسانهای بیمار یا افزایش تولید فراورده‌های دامی شده‌اند. اما از سوی دیگر، نگرانی‌های نیز در زمینه بهره‌برداری از این محصولات وجود دارد که عمده‌ترین این دغدغه‌ها را می‌توان در مورد سلامت انسانها و سلامت محیط زیست دانست (۲). نخست، گزارش‌هایی وجود دارد که مدعی است این محصولات ممکن است برای سلامت انسان زیان بار باشند و موجب بروز حساسیت (آلرژی) شوند. دوم، رهاسازی موجودات زنده‌ای که پایه ژنتیکی آنها تغییر یافته است در محیط زیست، می‌تواند موجب تغییر ساختار جمعیتی موجودات زنده در حیات وحش و بنابراین آسیب به تنوع زیستی به عنوان یکی از مهمترین سرمایه‌های طبیعی هر جامعه، شود. علاوه بر این، ابهامات و مشکلات فراوانی در مورد جنبه‌های اخلاقی دستورالعملی و تغییر دادن ژن‌های موجودات زنده از سوی برخی دانشمندان مطرح شده است که مهمترین آنها، جواز تغییر ماهیت یک موجود زنده توسط انسان است و به همین دلیل است که بسیاری از فعالیتهای شبیه‌سازی حیوانات و انسان از سوی برخی کشورها منوع، یا کاملاً محدود، شده است (۳).

بنابر آن‌چه بیان شد، تولید، کاربرد و تجارت محصولات تراریخته دارای ابعاد گوناگون، پیچیده و گاه متناقضی است که همین امر موجب تدوین قوانین داخلی و معاهدات بین‌المللی مختلفی طی دو دهه گذشته در سطح جهان شده است. در بسیاری از کشورهای جهان، نظیر کشورهای اتحادیه اروپا، ژاپن و مالزی، قوانین و دستورالعملهایی برای کاربرد و تجارت این محصولات تدوین شده و در حال حاضر اعمال می‌شود (۴).

محسوب می‌شود، ولی مشخص است که تاثیر برخی دخالتها بسیار شدیدتر از سایر فعالیتهاست.

برخی متخصصان که در میانه این مسیر قرار دارند و نه از زمرة موافقان و نه از گروه مخالفان محصولات تاریخته به شمار می‌روند بر این باورند که از یک سو نباید ملاحظات اخلاقی به عنوان مانع تولید محصولات تاریخته قرار گیرد، بلکه باید محصولات تاریخته را تولید نمود و از آثار مثبت آن جهت رفع فقر و گرسنگی در جهان بهره جست و از سوی دیگر، تولید بی حد و حصر و آزادانه این محصولات بدون توجه به لزوم حمایت از سلامت بشر به یاری ملاحظات اخلاقی، پسندیده و منطقی نخواهد بود (۴). در واقع، جایگاه اصلی بحث مسائل اخلاقی در قلمرو مسؤولیت و صدور حکم در مورد آن و انتساب مسؤولیت به اشخاص در مقابل افراد زیان‌دیده از محصولات تاریخته است که در ادامه به آن پرداخته می‌شود.

ملاحظات حقوقی محصولات تاریخته

پیش از بررسی قانون ملی زیستی ایران، قوانین سایر کشورها و پیمانهای بین‌المللی به اختصار مرور می‌شود. اولین قانونگذاری محصولات تاریخته به دهه ۱۹۹۰ میلادی مربوط می‌شود (۶). در عرصه جهانی، پیمان بین‌المللی تنوع زیستی در سال ۱۹۹۲ در ریودوژانیرو امضاء و در ۲۹ دسامبر ۱۹۹۳ لازم الاجرا شد (۷). این پیمان، اولین اراده بین‌المللی و منشأ انعقاد معاهده کارتاهنا^۵ در سال ۲۰۰۰ (۸) و مهمترین ابزار بین‌المللی جهت حل و فصل مسائل مربوط به فناوری زیستی نوین به شمار می‌رود. بر پایه بند دوم این پیمان، هدف اصلی آن حفظ تنوع زیستی و استفاده پایدار از منابع طبیعی و تقسیم منافع آن به گونه‌ای عادلانه است. در واقع، حفاظت سلامت انسان و محیط زیست از خطرات بالقوه محصولات زیست فناوری نوین از مهمترین اهداف این پیمان در کنار برطرف نمودن نیازهای غذایی، کشاورزی و بهداشتی با استفاده از ظرفیت‌های قابل توجه زیست‌فناوری نوین در بهبود زندگی بشر است.

ایمنی زیستی یکی از مسائلی است که در این پیمان مطرح شد. مفهوم ایمنی زیستی به نیاز انسان و طبیعت به حمایت در مقابل خطرات بالقوه محصولات تولیدشده از طریق فناوری

توازن، مغایر با اصول اخلاق زیستی تلقی می‌شود. برای داوری در مورد این امر که آیا دستورالزی ژنها میان موجودات مختلف، عملی غیر اخلاقی است یا خیر، باید به تعدادی پرسش پاسخ داد (۳).

نخستین پرسشی که مطرح می‌شود این است که آیا در طبیعت هیچگونه آمیزش و پیوندی به شکلی که در مورد محصولات تاریخته و میان موجودات غیر همسان صورت می‌پذیرد، رخ می‌دهد یا خیر (۵). اگر بنا باشد بر پایه نظریه آفرینش پاسخگو باشیم، جواب منفی است؛ در حالی که نظریه تکامل به این پرسش پاسخ مثبت می‌دهد. این نظریه بر پایه مفاهیم پویایی، رشد و حرکت است که به وسیله آن تغییرات جزئی طی زمانهای طولانی اتفاق می‌افتد و اجبار طبیعت موجب آفرینش گونه‌های جدید می‌شود. بر این اساس، وقوع آمیزش میان گونه‌های مختلف موجودات که بعضًا غیر همسان هستند، غیر ممکن نیست، اما بسیار محدود و غیر متعارف است.

پرسش دیگر این که اساساً آیا تمام موجودات طبیعی دارای مزیت و برتری هستند که موجودات غیر طبیعی از آن بی‌بهراهند؟ گرچه برخی موجودات طبیعی، فی نفسه خوب هستند، اما در معرض بلایای طبیعی مانند سیل، زلزله، آتشسوزان، بیماریهای مختلف و غیره هستند که باعث اسکال نظریه مزیت طبیعی بودن می‌شود و در مقابل بلایای طبیعی، موجودات تاریخته‌ای وجود دارند که دارای مزیت بوده و مثلاً ممکن است به یک آفت خاص مقاوم باشند؛ هر چند این امر قابل تعمیم به تمام شرایط نیست (۵).

پرسش مهم دیگر مربوط به وجه تمایز موجودات طبیعی و غیرطبیعی است. آیا آنچه انسان در تولید و ایجاد آن دخالت دارد، غیرطبیعی است؟ اگر هرآنچه انسان در تهیه آن دخالت دارد غیر طبیعی باشد، محدوده موجودات طبیعی کاهش می‌یابد، اما انسان نیز مانند سایر موجودات بخشی از طبیعت محسوب می‌شود؛ پس الزاماً نمی‌توان گفت هرآنچه با دخالت انسان تولید شده غیرطبیعی است (۲). نکته‌ای که مخالفان محصولات تاریخته بر آن تاکید دارند این است که بدون تردید باید خط قرمزی برای دخالت در طبیعت و دستورالزی در آن وجود داشته باشد. آشکار است که هر فعالیت انسانی به نوعی دخالت در طبیعت

منافع مصرف‌کننده در مقابل محصولات ترازیخته، به طوری که سلامت محصولات بازارهای داخلی مواد غذایی و دامی را تضمین نماید و نظارت کامل بر رعایت همه جانبه قوانین و برچسبزنی این محصولات را اعمال نماید». برای ایجاد نظام مسؤولیت مدنی متقدیان محصولات ترازیخته در ماده ۴۵^۴ بخش جرایم مقرر شده که اعضاء، باید قوانینی برای اعمال مواد این قانون و خصمانت اجرای لازم برقرار نمایند. خسارت تعیین شده باید کافی، مناسب با جرم و بازدارنده باشد.

سازمان تجارت جهانی با هدف گسترش مبادلات تجاری فرامرزی فارغ از قوانین گمرکی و آزادسازی تجارت جهانی، به شکلی که باعث شود منافع تولید کنندگان و مصرف‌کنندگان به صورت یکپارچه و هماهنگ در عرصه تجارت تأمین شود، ایجاد گردیده است. بسیاری از اعضای سازمان به دنبال تصویب قوانینی جهت جلوگیری از سودجویی و تدبیس تولیدکنندگان و حمایت از مصرف‌کننده هستند. حق انتخاب آزادانه یکی از موضوعات مهم مباحث مریوط به برچسب مواد غذایی است که در آنها ترکیبات ترازیخته به کار رفته است، زیرا مشتری باید بداند که در محصول خاص چه موادی به کار رفته است تا بنا بر سلیقه و نیازهای خود، بهترین محصول را خریداری نماید و این امر صرفاً با اعلام ترکیبات و ویژگیهای ماده غذایی امکان‌پذیر است. بسیاری از اعضای سازمان تجارت جهانی قوانینی را جهت حمایت از مصرف‌کننده در مقابل محصولات ترازیخته، چه در مرحله پیش از ورود به بازار و چه انجام آزمایشها و نظارت لازم پس از فروش آنها در بازار تصویب کردند.

سوئیس یکی از کشورهای عضو سازمان تجارت جهانی است که قوانینی در زمینه سلامت و برچسبزنی محصولات ترازیخته در سال ۱۹۹۵ تصویب نموده است (۱۱). دولت این کشور برای خسارات حاصل از محصولات ترازیخته که قابل پیش‌بینی بوده و ناشی از طبیعت خاص این محصولات است، مسؤولیت محض مقرر کرده است. قانون تنوع زیستی مالزی مصوب سال ۲۰۰۷ به طور اختصاصی مبحثی با عنوان مدیریت خطر دارد. مدیریت خطر باید دربرداشته توجه به خطرات و ضررهای ناشی از موجودات ترازیخته و آثار مخرب آنها بر سلامتی انسان، حیوانات، گیاهان، محیط زیست و تنوع زیستی

زیستی نوین اشاره دارد. با توجه به نقش مهم این محصولات در تامین امنیت غذایی و پیشرفت کشاورزی، این پیمان به تمامی جوانب (منافع و مضار) توجه داشت. بنابراین، از یک طرف به لزوم گسترش زیست - فناوری نوین و از طرف دیگر به لزوم مهار مخاطرات و حفظ امنیت زیستی توجه نموده است. به دنبال همین دغدغه‌ها بود که معاهده کارتاها که الحاقی به پیمان تنوع زیستی محسوب می‌شود در سال ۲۰۰۰ در کانادا تصویب شد.

تصویب این معاهده به عنوان مهمترین گام جهت ایجاد چارچوبی منسجم برای نظام‌مند کردن مهار مخاطرات محصولات ترازیخته و ایجاد مسؤولیت و تعهدات برای متقدیان این محصولات با در نظر گرفتن لزوم گسترش تجارت جهانی و فناوری زیستی می‌باشد. بنابراین می‌توان، هدف اصلی این معاهده را، بیشینه‌سازی منافع در کنار کمینه‌سازی مخاطرات و زیانهای وارد به افراد و محیط زیست دانست. همچنین جهت ایجاد مسؤولیت برای متقدیان محصولات ترازیخته و جبران خسارات وارد به افراد در ماده ۳۷ معاهده تحت عنوان «مسؤلیت و جبران خسارت» به کشورهای عضو تأکید می‌کند که باید قوانین لازم جهت جبران خسارات ناشی از نقل و انتقال آزادانه و فرامرزی محصولات ناشی از زیست فناوری نوین تدوین گردد (۸).

در فاصله میان تصویب قرارداد ریو^۶ تا معاهده کارتاها، اتحادیه^۷ و شورای اروپا^۸ نیز در زمینه محصولات ترازیخته، ایجاد نظام حقوقی، مسئله مخاطرات این محصولات و مسؤولیت متقدیان قوانینی تصویب نمودند. از آن جمله می‌توان به انعقاد پیمان لوگانو در سال ۱۹۹۳ توسط اتحادیه اروپا با عنوان مسؤولیت مدنی زیانهای وارد به محیط زیست ناشی از فعالیتهای خطرناک اشاره کرد (۹).

دستورالعمل شورای اروپا در سال ۱۹۹۰، کاربرد موجودات ترازیخته را نظام‌مند نمود. در این خصوص، اتحادیه اروپا در سال ۲۰۰۳ در مورد محصولات غذایی و دامی ترازیخته قانونی در ۴۹ ماده به تصویب رساند (۱۰). هدف این قانون به صراحة در بخش اول ماده یک این قانون آمده است: «تأمین حداکثری حمایت از زندگی انسان و سایر موجودات زنده، محیط زیست و

ایجاد خسارات غیرقابل پیش‌بینی هستند، نیاز به تدوین قوانین
خاص دارند.

طبق قانون نروژ، در صورت انتشار موجودات تاریخته در
محیط زیست، برخلاف مقررات قانونی، فرد خاطی باید تدابیر
لازم جهت جلوگیری از خسارت اتخاذ نماید. این وظیفه در
صورتی که پس از انتشار آگاهانه و مطابق قانون اثبات مضر
بودن موجود تاریخته مقرر گردیده است. مسؤولیت متصدیان
محصولات تاریخته طبق این قانون، زمانی که خسارتی از
رهاسازی موجودات تاریخته در محیط زیست حادث می‌شود،
صرف‌نظر از خطأ و تقصیر آنها می‌باشد.

در سال ۱۹۹۰ قانون حفاظت زیستی انگلستان در مورد
موجودات تاریخته به تصویب رسید (۱۴). مسؤولیت متصدیان
محصول تاریخته طبق این قانون، مسؤولیت محض می‌باشد.
بر پایه این قانون، زمانی که محصول تاریخته حاوی شرایط و
ویژگی‌های لازم برای تأمین سلامت انسان نباشد، زیانبار است.
زیان شامل فوت، آسیب و اتلاف مال می‌باشد.

در مقابل کشورهای نامبرده، سه کشور ایالات متحده، کانادا
و آرژانتین در سال ۲۰۰۳ به عضویت سازمان تجارت جهانی
درآمدند و برای حمایت از تجارت آزاد، با ایجاد هرگونه مانع و
نظام مسؤولیت برای متصدیان این محصولات مخالفت ورزیدند.
در ایران نیز، با توجه به تصویب معاهده کارتهنا از سوی
مجلس شورای اسلامی در سال ۱۳۸۲ و با توجه به الزام تصویب
قوانين ملی در مورد موجودات تاریخته برای اعضای معاهده،
پیش‌نویس لایحه قانونی اینمی زیستی به شماره
۳۸۳۴۱/۷۶۶۳۴ مورخ ۱۵/۵/۸۷ در ۱۳ ماده از طرف دولت به
مجلس تقدیم شد (قانون اینمی زیستی جمهوری اسلامی ایران،
روزنامه رسمی شماره ۱۸۷۸۴ مورخ ۱۳۸۸/۶/۵). پس از تقدیم
پیش‌نویس لایحه مذکور، کمیسیون کشاورزی مجلس لایحه‌ای
را در ۱۶ ماده با حذف کلمه قانون از لایحه پیشنهادی دولت با
عنوان «لایحه اینمی زیستی جمهوری اسلامی ایران» تهییه و
کلیات آنها را به تصویب رساند. پس از بحثهای کارشناسی
فراآوان، قانون ملی اینمی زیستی در جلسه علنی ۱۳۸۸/۵/۷ در
۱۱ ماده به تصویب رسید.

بوده و برای جلوگیری از این مخاطرات، تدابیر لازم اتخاذ نماید.
همچنین مدیریت خطر بر عهده دولت و قوه قانون‌گذاری است و
پس از تصویب قوانین، هر شخصی که قصد رهاسازی یا واردات
این محصولات را دارد و از قانون سریچی نماید مرتکب تخلف
شده و مسؤولیت دارد. جرمیه تعیین شده برای اشخاص حقیقی
شامل جرمیه نقدی یا جبس حداقل به مدت ۵ سال و یا هردو
مجازات و اگر شخص حقوقی باشد، پرداخت جرمیه نقدی
می‌باشد. بنابراین، متصدیان محصولات تاریخته مسؤول کلیه
خسارت‌های ناشی از فعل، ترک فعل، قصور و اهمال خود و حتی
شرکاء، نمایندگان و کارکنان خود هستند، مگر آنکه ثابت نمایند از
خلاف صورت گرفته به هیچ وجه اطلاعی نداشته‌اند و بدون
رضایت آنها اتفاق افتاده است، و همچنین تمامی تلاش خود را
برای جلوگیری از تخلف واقع شده به کار بسته‌اند.

دولت فرانسه در سال ۲۰۰۸ با توجه به دستورالعمل اتحادیه
اروپا در مورد آزادسازی موجودات تاریخته در محیط زیست و
لزم قانونگذاری ملی کشورهای عضو، مجموعه قوانین مربوط
به این موجودات را در ۲۱ ماده و ۶ بخش تصویب نمود (۱۲). در
این قانون برای اولین بار نظام خاصی برای مسؤولیت ناشی از
خسارت به محصولات غیر تاریخته توسط محصولات تاریخته
برقرار شد. این نظام مبتنی بر مسؤولیت بدون تقصیر (محض)
است؛ به عنوان مثال اثبات این که کشاورز تولید کننده محصول
تاریخته تمامی قوانین محیط زیستی را رعایت نموده است،
تأثیری در مسؤولیت او ندارد. همچنین حق درخواست خسارت
علاوه بر کشاورزان، به زبورداران نیز اعطای شد و آنها
می‌توانستند نسبت به آسودگی محصولات خود (عسل یا گرده) با
محصولات تاریخته خسارت دریافت کنند.

رویه قانونی کشور آلمان نیز سعی در برقراری هرچه بیشتر
مسؤولیت و پرداخت خسارات مالی توسط متصدیان محصولات
تاریخته است (۱۳). قوانین عام مواد مربوط به مسؤولیت در
حقوق آلمان به چند بخش قابل تقسیم است: مسؤولیت مدنی و
شبه جرم مندرج در قانون مدنی (قانون مسؤولیت مدنی مورخ
۱۹۸۹)، قانون حفاظت از محیط زیست مصوب ۱۹۹۰، مواد
قانونی مالکیت مندرج در قانون مدنی. اما با توجه به این که
محصولات تاریخته به دلیل ساختار جدید و خاص خود، معد-

بحث

در نگاه اول قانون ایمنی زیستی ایران در راستای معاهده ایمنی زیستی کارتاهنا گام برداشته و با توجه به هدف این پیمان و الزامي که به کشورهای عضو نموده است، اقدام به تعریف موجودات تراریخته و قانونمند نمودن آنها نموده است. با این حال، قانون مصوب دارای نقاط ضعف و ایرادات اساسی است که قسمت عمده این ایرادات مربوط به مهمترین بحث یعنی لزوم قوانین و مقررات و نظمات مربوط به محصولات تراریخته و مسؤولیت اشخاص خاطی است. جهت بررسی نقاط ضعف و مقایسه قانون مصوب با پیش نویس، ابتدا متن مواد ۹، ۱۰ و ۱۱ پیش نویس که قبل از تصویب قانون فعلی به مجلس تقدیم شده بود ارائه می گردد:

مادة ۹ مسؤولیت مدنی و جبران خسارت: «دارنده مجوز، مسؤول جبران کلیه خسارات ناشی از فعالیتهای موضوع مجوز می باشد و مکلف است به منظور جبران خسارت زیان دیدگان، مسؤولیت مدنی خود را بیمه نماید. مسؤولیت مذکور صرف نظر از تقصیر دارنده مجوز است، مگر این که تقصیر اشخاص ثالث در این رابطه ثابت شود که در این صورت، مسؤولیت بر عهده اشخاص مذکور خواهد بود».

مادة ۱۰ جبران خسارات عمومی: «در مورد ایراد خسارت عمومی از جمله به محیط زیست، سلامت انسان، دام و گیاه، دستگاههای اجرایی ذی صلاح مکلفند جبران خسارت وارد را در چارچوب وظایف قانونی خود مطالبه نمایند. محکوم به خسارات مذکور به خزانه واریز و معادل آن در قالب بودجه سالانه به دستگاه ذی صلاح اختصاص خواهد یافت تا صرفاً جهت ترمیم، بهبود و رفع خسارات وارد هزینه نماید».

مادة ۱۱ تخلفات: «تخطی از شرایط تعیین شده در مجوز صادره، ارائه اطلاعات خلاف واقع به دستگاههای اجرایی ذی صلاح برای دریافت مجوز یا تمدید یا توسعه موضوع مجوز، عدم رعایت مقررات شناسایی، برچسب گذاری، بسته بندی و حمل و نقل، تخلف محسوب و متخلوف به لغو یا تعلیق مجوز یا پرداخت جریمه نقدی و یا هر دو محکوم خواهد شد».

طبق ماده ۲ این قانون «کلیه امور مربوط به تولید، رهاسازی، نقل و انتقال داخلی و فرامرزی، صادرات و واردات، عرضه، خرید، فروش، مصرف و استفاده از موجودات زنده تغییر شکل یافته ژنتیکی با رعایت مفاد این قانون مجاز است». در واقع این ماده هدف کلی از تصویب قانون در مورد محصولات تراریخته را بیان می دارد تا افراد سودجو قادر نباشند، بدون توجه به حفظ مسائل ایمنی زیستی، از فروش این محصولات بهره مند شوند. در این راستا شورایی به نام «شورای ملی ایمنی زیستی» مشکل از معاون اول رئیس جمهور، وزیر جهاد کشاورزی، رئیس سازمان محیط زیست، وزیر بهداشت، درمان و آموزش پزشکی، وزیر علوم، تحقیقات و فناوری، یک نفر از اعضاء هیأت علمی مرتبط با ایمنی زیستی دانشگاهها به پیشنهاد وزیر بهداشت، درمان و آموزش پزشکی و با حکم رئیس جمهور و یک نفر از اعضای کمیسیون کشاورزی، آب و منابع طبیعی و یک نفر از اعضای کمیسیون بهداشت و درمان مجلس شورای اسلامی به انتخاب کمیسیونهای مذکور و با رأی مجلس به عنوان ناظر انتصاب می گردد.

بحث مسؤولیت متصدیان محصولات تراریخته در ماده ۶ مطرح گردیده است: «در صورتی که هر یک از دستگاههای اجرایی ذی صلاح درخصوص اقدامات اشخاص حقیقی و یا حقوقی فعال در زمینه فناوری زیستی جدید تخطی از مفاد این قانون مشاهده نمایند، مکلفند ضمن تعليق موقت مجوز شخص خاطی، مراتب را برای رسیدگی قضایی به مرجع ذی صلاح قضایی ارجاع نمایند. مرجع قضایی موظف است این پروندها را در فرصت ویژه و یا فوق العاده رسیدگی نماید. در صورت تأیید تخلفات توسط مرجع قضایی، اگر تخلف، موجبات تضییع حقوق سایر اشخاص را فراهم نموده و یا خساراتی را به سایر اشخاص و یا زیست بوم وارد نموده باشد، شخص متخلوف به جبران خسارات وارد محکوم شده و در صورت تکرار برای بار دوم، علاوه بر جبران خسارت به پرداخت دو برابر خسارات وارد به صورت جزای نقدی محکوم و کلیه مجوزهای صادره قبلی باطل و از فعالیتهای اجرایی وی ممانعت به عمل خواهد آمد».

نتیجه‌گیری

با توجه به ناشناخته بودن و مخاطرات محصولات تاریخته لزوم تدوین یک نظام حقوقی خاص که مبتنی بر تصویب قانون مختص این موجودات باشد ضروری است. وظیفه حفظ سلامت انسانها و کلیه موجودات زنده که از حقوق اساسی و اصول اخلاقی است ایجاب می‌کند تا کشورها با ایجاد ناظارت کامل بر تولید این محصولات، دغدغه منتقدان را در مورد نفی ارزش‌های اخلاقی و صرف بهره‌برداری از محصولات تاریخته و احترام به حیات و سلامت موجودات زنده برطرف نمایند (۱۵). با توجه به اثبات خطرات بالقوه و بالفعلی که این محصولات دارند و پیچیدگیهای اثبات تقصیر مبتنی ساختن روابط زیان‌دیده و طرف مقابل بر قواعد مسؤولیت قراردادی یا قهری مرسوم با اشکالاتی از جمله نداشتن رابطه قراردادی میان زیان‌زننده و زیان‌دیده در بسیاری مواقع و مشکلات اثبات تقصیر روبرو است. هریک از کشورها شیوه‌های خاصی در مورد مسؤولیت این محصولات تدوین نموده‌اند که شامل برقراری نظام خاص مسؤولیت محض یا استناد به قواعد عمومی مسؤولیت مدنی و لزوم اثبات تقصیر یا استناد به رویه قضایی می‌باشد که به نظر می‌رسد بهترین روش استناد به قانون خاص و بحث مسؤولیت محض می‌باشد. عمده‌ترین ایراد قانون مصوب در مقایسه با پیش‌نویس آن و قوانین بین‌المللی، بحث مسؤولیت محض و شیوه جبران خسارات زیان‌دیده است که در قانون مصوب گرایش به شیوه‌های مرسوم اثبات تقصیر در نظام مسؤولیت مدنی (ماده ۱ قانون مسؤولیت مدنی) دارد؛ در حالی که لزوم حمایت از زیان‌دیده در مقابل غولهای بزرگ اقتصادی و تولیدکنندگان که اغلب قدرت بیشتری در اختیار دارند و قادر به بیمه مسؤولیت خود نیز می‌باشند، مبتنی ساختن خسارات بر مسؤولیت محض را ضروری می‌نماید.

واژه‌نامه

1. Genetically Modified Organisms (GMOs)	موجودات زنده تاریخته
2. Modern biotechnology	فناوری زیستی جدید
3. Transgenic products	محصولات تاریخته

با مقایسه پیش‌نویس و متن قانون مصوب به نظر می‌رسد به دلایل مشروح ذیل متن پیش‌نویس بسیار مناسب‌تر و دقیقتر متناسب با قوانین بین‌المللی بوده و قادر به جبران خسارات به نحو بهتری است و در واقع جامعیت بیشتری دارد:

پیش‌نویس حق دریافت اقامه دعوی برای جبران خسارات را هم برای اشخاص حقیقی و هم اشخاص حقوقی در نظر می‌گیرد، در حالی که ماده ۶ قانون صرفاً این حق را به دستگاههای اجرایی ذیصلاح اعطای نموده است.

در پیش‌نویس، مسؤولیت مبتنی بر نظام مسؤولیت محض می‌باشد، زیرا مسؤولیت، صرف نظر از تخلف دارنده مجوز است؛ در حالی که طبق قانون حتماً باید تخطی از مفاد قانون رخ داده باشد. بنابراین اگر ثابت شود طبق این قانون مراحل و تشریفات قانونی دریافت مجوز انجام شده است، ایراد خسارات به سایرین مسؤولیت‌زا نخواهد بود و در این حالت اثبات تقصیر و تخلف از مفاد قانون بر عهده زیان‌دیده قرارداده شده است که دشوار بوده و ممکن است باعث شود خسارات جبران نشود. بدین ترتیب، پیش‌نویس مطابق با نظامهای حقوقی پیشرفتیه بین‌المللی است که اقدام به برقراری نظام مسؤولیت محض در رابطه با محصولات تاریخته نموده‌اند و بحث تخلف از مفاد این قانون را از بحث خسارات وارد از ناحیه این محصولات، صرف نظر از رعایت یا عدم رعایت مقررات قانون مجزا نموده است و صرفاً اثبات دلالت عوامل خارجی یا اشخاص ثالث می‌تواند مسؤولیت زیان‌زننده را نفی نماید.

در پیش‌نویس به لحاظ جلوگیری از تضییع حقوق زیان‌دیده و همچنین جلوگیری از ایراد فشار مالی به زیان‌زننده در هنگام جبران خسارات، مسأله لزوم بیمه مسؤولیت مطرح شده است که این امر در قانون اشاره نشده است.

طبق ماده ۶ شخص مختلف از اجرای قانون اینمی زیستی به پرداخت خسارت محکوم می‌شود. اما آنچه گنج و مبهمن است این که اولاً با چه معیاری می‌توان خسارت را تعیین نمود. محصولی که ممکن است عوارض و اختلالاتی ناشناخته یا شناخته شده ایجاد کند، چگونه می‌توان میزان آن را تعیین نمود. ممکن است خسارت سالها بعد بروز کند، چگونه می‌توان آن را در مرجع قضایی اثبات کرد؟

8. Secretariat of the CBD (2000). The Cartagena protocol on biosafety to the convention on biological diversity: text and annexes. Montreal, Canada. Pp 3-4. 9. Council of Europe (1993). Lugano convention on civil liability for damage resulting from activities dangerous to the environment. Lugano, 21.VI.1993. Council of Europe, Strasbourg, France. 78 Pp. 10. European Union (2003). Regulation (EC) No 1829/2003 of the European Parliament and of the Council on genetically modified food and feed. Official Journal of the European Union 268: 1-23. 11. Ammann K, Jacott Y, Rufener Al Mazyad P (1996). Field release of transgenic crops in Switzerland: An ecological risk assessment. In E. Schulte & O. Kappeli (Eds.), <i>Gentechnisch veränderte krankheits und schädlingsresistente Nutzpflanzen: eine Option für die Landwirtschaft</i> (pp. 101–157). Bern, Switzerland. 12. Furet A (2008). The French law on GMOs: balanced or biased? Inf'OGM Association. Available online at: http://www.infogm.org. 13. Gerdung A (2006). Germany's liability law for GMO cultivation. Sustainability Council of New Zealand. Wellington, New Zealand. 14. Levidow L, Carr S, Wield D (1999). Safety Regulation of Transgenic Crops: Completing the Internal Market? Centre for Technology Strategy, Faculty of Technology, the Open University Milton Keynes, UK. Pp 23-26. 15. Robinson J (1999). Ethics and transgenic crops: a review. Electronic Journal of Biotechnology 2: 71-81.	4. Intrinsic value ارزش ذاتی 5. Cartagena protocol معاهده کارتاهنا 6- Convention of Rio (de Janeiro) قرارداد ریو 7- European Union (EU) اتحادیه اروپا 8- Council of Europe شورای اروپا
- ### منابع
- قانون ایمنی زیستی جمهوری اسلامی ایران. روزنامه رسمی، شماره ۱۸۷۸۴ / ۵ مورخ ۱۳۸۴ / ۶ . صص ۱-۳
 - Otsuka Y (2003). Socioeconomic considerations relevant to the sustainable development, use and control of genetically modified foods. Trends in Food Science & Technology 14: 294–318.
 - Costa-Font M, Gil JM, Traill WB (2008). Consumer acceptance, valuation of and attitudes towards genetically modified food: Review and implications for food policy. Food Policy 33: 99–111.
 - Gruère GP, Rao SR (2007). A Review of International Labeling Policies of Genetically Modified Food to Evaluate India's Proposed Rule. AgBioForum, 10 (1): 51-64.
 - Wüger D (2000). Consumer information on GM-food in Switzerland and WTO Law. Project Biotech and International Trade Working Paper Nr. 2. Pp 4-11.
 - Thornton J (2000). GMOs; the Laws. Agriculture and Environment Biotechnology Commission (AEBC), London. P. 12.
 - United Nations (1992). Convention on biological diversity. Concluded at Rio de Janeiro. New York, USA. 65Pp.